

חַת־ת לַיּוֹם שְׁלִישֵׁי פְּרִשְׁתֵּי שִׁלַּח (בְּחֹזֵ"ל בְּהַעֲלֹתְךָ) י"ז סיון, ה'תשפ"ג – שְׁנַת הַקְּהֵל

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / שְׁלִישֵׁי עִם רִש"י

יהושע וכלב נסו לשכנע את בני ישראל לשנות את דעתם על ארץ ישראל. "אם ה' רוצה הוא יכול להביא אותנו לארץ ישראל! אל תעשו נגד ה', ולא נצטרך לחשש מהאנשים הענקים החזקים שגרים שם, ה' יעזור לנו!". בני ישראל כל כך כעסו על יהושע וכלב, שהם רצו לזרק עליהם אבנים. אבל אז הם ראו את ענן ה' יורד לפנייהם במשכן, הם הפסיקו היות שראו שה' רוצה לדבר עם משה. ה' מאד כעס, זו הפעם העשירית שבני ישראל מראים שהם אינם בוטחים בה'. ה' אמר שאולי הוא צריך להשמיד את עם ישראל ולהתחיל עם חדש ממשנה רבנו. משה בקש מה' שלא יעשה זאת, כי כך זה יראה כאלו ה' לא יכול להביא את בני ישראל לארץ ישראל. הוא בקש מה' לסלוח לבני ישראל, כפי שנאמר בי"ג מדות הרחמים, שה' סולח לעם ישראל. ה' הסכים לסלוח להם ולא להרוג את כלם, אבל אמר שלבני ישראל לא מגיע להכנס לארץ ישראל מלבד יהושע וכלב. הם יאלצו ללכת בדרך אחרת במדבר כעת, כיון שלא מגיע להם שה' יציל אותם מהגוים שנמצאים בדרך.

תְּהֵלִים / יוֹם י"ז לַחֲדָשׁ פָּרְקִים פ"ג- פ"ז

בתהלים היומי, פרק פ"ד, ישנו פסוק מיחד שעליו לומדים גם בתנ"א "כי שמש ומגן ה' אלקים". השמש היא משל לה', היות שהשמש מאירה בעוצמה רבה. אם השמש תאיר עלינו בכל הבח, העולם יתחמם מאד. העולם ראוי למגורים בו רק מפיון של שמש יש "כסוי" מגן מהקרינה המסכנת וכך אנו יכולים להנות

כּו הַדְּבַר לְגַבִּי ה'. החיות משם הוֹיָה היא כּה חֲזָקָה, שֶׁבְּמִצַּב זֶה לֹא נִתֵּן הָיָה שִׁיְהִי אֲנָשִׁים נִפְרָדִים מֶה', כִּלְנֵי הַיִּינוּ מִתְמַזְגִּים עִמּוֹ. אֲבָל הַשֵּׁם אֱלֹקִים מְכַסֶּה עַל שֵׁם הַוֹיָה כִּי שֶׁהָעוֹלָם יָכוֹל לְהַמְשִׁיךְ וּלְהַתְקִים כְּפִי שְׁאֵנוּ רוֹאִים וּמְכִירִים אוֹתוֹ.

הַגְּמָרָא אוֹמֶרֶת שֶׁלְעֵתִיד לְבָא, ה' יוֹצִיא אֶת הַחֲמָה מִנִּרְתִיקָה (הַכְּסוּי שְׁלָה) וַיְבִיא רְפוּאָה שְׁלָמָה לְעַם יִשְׂרָאֵל.

(בְּפֶסוּק נֶאֱמַר שֶׁאֲפִילוּ הַיּוֹם יֵשׁ לְשִׁמְשׁ כַּח מְרַפָּא, אֲבָל אַז הַכַּח יִהְיֶה חֲזָק הַרְבֵּה יוֹתֵר).

זֹאת מִכִּיּוֹן שֶׁלְעֵתִיד לְבָא לְכֻלָּם יִהְיֶה אֶת הַכַּח לְרֹאוֹת שֶׁה' אֶחָד וְשׁוּם דְּבַר לֹא יוּכַל לְמַנוּעַ מֵאֲתָנוּ לְהִיּוֹת בְּרִיאִים וְחֲזָקִים וְלַחִיּוֹת כְּמוֹ שִׁיְהוּדֵי צָרִיף לַחִיּוֹת.

תְּנִיָּא / שֵׁעַר הַיַּחֲוֵד וְהָאֻמוֹנָה פֶּרֶק ו' (י"ז סִיּוֹן שָׁנָה פְּשׁוּטָה)

הַשֵּׁם שֶׁל ה'- אֱלֹקִים, מְסַתִּיר אֶת הַחִיּוֹת בַּהּ הַשְּׁתַמֵּשׁ ה' כְּדִי לְבְרֹא אֶת הָעוֹלָם (הַוֹיָה). אֲמַרְנוּ כִּי לְ"אֱלֹקִים" יֵשׁ אֶת אוֹתָהּ גִּמְטְרִיָּה כְּמוֹ הַמְּלָה הַטְּבַע, בְּגִלְל שֶׁרַק דָּרָךְ הַשֵּׁם אֱלֹקִים אֶפְשָׁר לְרֹאוֹת אֶת הָעוֹלָם בְּאִפְסוֹ שָׁבוּ אִי אֶפְשָׁר לְרֹאוֹת שֶׁה' נוֹתֵן לוֹ אֶת הַחִיּוֹת, הוּא נִרְאָה טְבַעֵי. לְמָה הַכּוֹנֵנָה?

יִתְכּוֹן וַיֵּשׁ לָכֶם שְׁנֵי חֲבָרִים בְּשִׁמוֹת שׁוֹנִים. אוֹלֵי לְאֶחָד קוֹרְאִים טוֹדְרוֹס, וְלַשֵּׁנִי שְׁמַעְרֵל. טוֹדְרוֹס אוֹהֵב לְתַת לָכֶם מִתְּנוּת, שְׁמַעְרֵל אוֹהֵב לְהַחֲבִיא לָכֶם אֶת הַחֲטִיף.

הֵם שְׁנֵי אֲנָשִׁים, עִם שְׁנֵי שִׁמוֹת וּמִתְנַהֲגִים בְּאִפְסוֹ שׁוֹנָה. אַתֶּם יוֹדְעִים שְׁטוֹדְרוֹס יִתֵּן לָכֶם כְּדוֹר חֲדָשׁ, וְשְׁמַעְרֵל יַחֲבִיא אֶת הָאֲרוּחָה שְׁלָכֶם מִתַּחַת לְכַסָּא. אֲבָל שְׁנֵי הַשִּׁמוֹת שֶׁל ה', הַוֹיָה וְאֱלֹקִים, אֵינָם חֹס וְשָׁלוֹם שִׁמוֹת שֶׁל שְׁתֵּי מֵהוּיּוֹת שׁוֹנוֹת. הֵם כֻּלָּם מֶה'. אֵיךְ יוֹדְעִים זֹאת? הֵם פּוֹעֲלִים יַחַד.

שֵׁם הַוֹיָה הוּא "נוֹתֵן הַמִּתְּנוּת" וְנוֹתֵן לָנוּ אֶת כָּל הָעוֹלָם לַחִיּוֹת בּוֹ, וְשֵׁם אֱלֹקִים הוּא "מַחֲבִיא הַחֲפָצִים" שֶׁלֹּא מֵאֶפְשָׁר לָנוּ לְרֹאוֹת מֵאִיפָה מְגִיעָה הַחִיּוֹת שֶׁל ה' בְּעוֹלָם.

הֵם פּוֹעֲלִים יַחַד מִתּוֹךְ סִבָּה: אִם הַיִּינוּ רוֹאִים מֵהֵיכָן מְגִיעָה הַחִיּוֹת, לֹא הַיִּינוּ יְכוּלִים לַחִיּוֹת וְלֹא הַיִּינוּ יְכוּלִים לְבַחֵר לְעַבֵּד אֶת ה'. וְזֶהוּ אִפְסוֹ שׁוֹנָה שֶׁל הַעֲנֻקָת מִתְּנָה= ה' מֵאֶפְשָׁר לָנוּ לַחִיּוֹת וְלְבַחֵר לְעַבֵּד אוֹתוֹ עַל יְדֵי הַסְתַּרְתַּת הַחִיּוֹת. וְלָכֵן גַּם הַשֵּׁם שֶׁל ה' פּוֹעֵל לְתַת דְּבַר מִיַּחַד, עוֹלָם שֶׁנִּבְרָא וְגַם אֶחָד שֶׁנוֹכַח לַחִיּוֹת בּוֹ, וְגַם מְקוֹם בּוֹ אֵנוּ יְכוּלִים לְבַחֵר לְעַבֵּד אֶת ה'.

הַשִּׁמוֹת הָאֵלוּ הֵם כְּמוֹ נְתִיבַת שְׁנֵי כְּנֻיִים לְאוֹתוֹ אָדָם, לֹא חֹס וְשָׁלוֹם כְּמוֹ שְׁנֵי שִׁמוֹת שׁוֹנִים לְשְׁנֵי אֲנָשִׁים שׁוֹנִים. בְּגִלְל שֶׁשְׁנֵיהֶם עוֹזְרִים לָנוּ לְבְרֹא אֶת הָעוֹלָם, אֶפְשָׁר לְהִבִּין שֶׁהֵם אֶחָד.

הַאֲדָמוּ"ר הִזְקֵן מִרְאָה הֵיכָן אֵלֶיהוּ הַנְּבִיא מְדַבֵּר עַל כֵּן. בְּחֻלְק מֵהַזֶּהר הַמִּתְחִיל בְּמִלִּים "פֶּתַח אֲלֵיהוּ" (אוֹמְרִים אוֹתוֹ בְּעָרֵב שֶׁבַת לְפָנֵי מִנְחָה). מִשֶּׁה רַבְּנוּ אֶמַר זֹאת לְבִנֵי יִשְׂרָאֵל לְפָנֵי שְׁנִכְנְסוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְאֶמַר לָהֶם שֶׁעֲלִיָּהֶם לְזָכֹר זֹאת לְתַמִּיד. הוּא אֶמַר לָהֶם שֶׁכַּאֲשֶׁר חוֹשְׁבִים עַל כֵּן, מְבִינִים שֶׁאֵין שׁוּם דְּבַר שֶׁקֵּים בְּעוֹלָם מְלַבֵּד ה'.

אוֹמְרִים אֶת הַפֶּסוּק הַזֶּה מְדִי יוֹם בְּתַפְלָה, בְּסִיּוֹם עֲלִינוּ לְשַׁבַּח "וַיִּזְדַּעַת הַיּוֹם וְהַשַּׁבָּת אֶל לְבַבְךָ כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים בְּשִׁמִּים מִמַּעַל וְעַל הָאֶרֶץ מִתַּחַת אֵין עוֹד".

הַיּוֹם יוֹם / י"ז סִיּוֹן

תִּאֲרוּ לְעַצְמְכֶם שְׁאֲתֶם הוֹלְכִים עִם אָבָא וְאֵמָא לַחֲנוּת כְּדִי לְקַנּוֹת מִתְּנָה מִיַּחַד לַיּוֹם הוֹלְדָת-אוֹפְנִים חֲדָשִׁים.

אַתֶּם מְסַתְּפִלִים עַל כָּל הָאוֹפְנִים בְּחֲנוּת, אֲבָל אֶחָד מֵהֶם גּוֹרֵם לָכֶם לְעַצֵּר וּלְהַתְּבוֹנֵן פְּעַם נוֹסְפָת.

זו סוג חדש ומפאָר עם 25 הילוכים, אורות מהבהבים מאחור על הגלגלים, סלסלה שעליה אפשר לתלות את הפעמון ומקום בנוי למנעול ואפילו מקום לתפס מצלמת וידאו מלפנים! באשר אתם מסתכלים על האופנים, משהו בתוכם לא מאפשר לכם לבחור בהם. אתם מרגישים שיש בהם יותר מדי "תאווה". אתם מחליטים לרכוש זוג אופנים אחר, זוג שגם הוא יפה, אבל לא עם כל השכלולים כמו הקודמים. דבר זה גורם להרגשה חשובה ומיוחדת. זהו חלק ממה שעושה אותנו לחסידים.

על ידי שלא רצים אחר התאווה שאינן עוזרת לנו לבצע את רצון ה', אנו מראים שמה שחשוב לנו הוא לא ההנאות של העולם אלא הקשר שלנו לה'.

הדבר גורם לה' נחת רוח מרבה. אבל זו רק ההתחלה. העבודה העקרית של יהודי היא לא מה שהוא לא עושה, אלא מה שעושה.

העבודה העקרית היא לקחת את האופנים שכן קנינו ולהשתמש בהם כדי ללכת לבית הכנסת או כדי להנות כך שנוכל ללמד טוב יותר.

העבודה העקרית היא להשתמש במה שיש לנו לעבד את ה'.

דגמה נוספת היא לבחור שלא לקרא ידיעות שלא עוזרות לנו בעבודת ה'. זו אתגריה, והיא חשובה ביותר. אבל העבודה העקרית היא להשתמש בזמן ובכוחות השכל במקום זה ללמד חת"ת.

ספר המצוות / מצוות עשה קנ"ה

המצוה היומית, **מצוות עשה קנ"ה** היא לזכור את יום השבת ולקדש אותו. איך מקיימים מצוה זו? על ידי קדוש והבדלה.

מפארים את השבת ומדברים על קדשתה ועל היותה מיוחדת ושונה מהימים שלפניה ולאחריה. את המצוה הזו לומדים מהפסוק "**זכור את יום השבת לקדשו**".

בתורה שבעל פה מסביר מהי המצוה. בגמרא החכמים אומרים שיש לומר זאת באשר מחזיקים כוס יין. בגמרא גם נאמר שיש לברך גם באשר השבת מסתיימת על מנת להבדיל בין השבת לשאר ימות השבוע. זאת המצוה של עשית קדוש והבדלה!

ההלכות המסבירות כיצד לקיים את המצוה הזו מובאות בגמרא בסוף מסכת פסחים, במקומות שונים במסכת ברכות ובמסכת שבת.

הרמב"ם מארגן את ההלכות האלו בפרק כ"ט מהלכות שבת אותן נלמד בעוד יומים.

רמב"ם / הלכות שבת פרקים כ"ז, כ"ח, כ"ט

ברמב"ם היום, אנו לומדים על דברים נוספים שלא עושים בשבת מכיון שאינם ראויים לשבת, אפילו שאינם דומים למלאכה ולא גורמים לעשות מלאכה. (ממצוא חפצך ודבר דבר), שלא נתנהג כמו שמתנהגים במשך השבוע.

מתחילים גם ללמד על מקצה, דברים שאינם בשמוש בשבת. האם אתם יכולים לחשב על דברים שהם מקצה?

פרק כ"ד - לומדים שאין לדבר בעניני עסקים כפי שעושים במהלך השבוע. מתר לדבר על כסף בהקשר של קיום מצוה, למשל אסוף כסף לצדקה.

פרק כ"ה - אפן נוסף שבו השבת שונה משאר ימות השבוע הוא שאין מזיזים דברים שהם מקצה-מיעדים לשמוש שונה ומסים. ישנם דברים שהם מקצה בגלל שאסור להשתמש בהם בשבת ודברים אחרים הם מקצה מכיון שהם מאד יקרים ומאד נזהרים שלא לנגוע בהם. ישנם דברים שהם מקצה

כיון שהם מאוסים- לא נעימים ונזהרים שלא לנגוע בהם.

פרק כ"ו- הרמב"ם נותן דגמאות של כלים ולאִיזה מבין סוגי המוקצה הם שיכים. לומדים שאסור להזיז אותם בשבת ומתי מתר להשתמש בהם לצרכים מותרים בשבת.

דרכי החסידות / צבאות ה'

תארו לכם שאמא שואלת "התפללתם היום?" מיד אתם חושבים: 'אם אומר לא, אמא תבקש שאתפלל עכשו, ואני לא מענין. זה כל כך קשה. חוץ מזה היא עלולה לכעוס ששחקתי כל הבקר ולא התפללתי כמו שאני אמור להתפלל. אבל אז, נזכרים: אנחנו בצבאות ה' וצריכים לנצח את היצר הרע. אני יודע שזה הדבר שנכון לעשות, לומר את האמת. אבל שוב, מה אם אמא תכעס עלי?

האמת היא שלא יודעים אם אמא באמת תכעס או לא יודעים שקשה להתפלל. זהו בעצם נסיון, מבחן מה' שמשהו נדמה לנו קשה, אבל אם מחליטים לעשות את הדבר הנכון, אפשר לגלות שזה לא היה כל כך קשה אחרי הכל.

יכול להיות שאמא תהיה גאה שאמרתם את האמת, התפלה תהיה נחמדה ואולי אפילו תקבלו עליה פרס. בנסיון ה' מסתיר את עצמו. ה' משתמש בשם של אלקים, השם בו הוא מסתתר. כך נוכל להיות חופשיים לבחור. אבל כאשר בוחרים את הבחירות הנכונות, אפשר לפרוץ את המקום שבו ה' מסתתר, ולראות את ה' בשם הויה, שבו אפשר להרגיש את רוב טובו של ה', להרגיש טוב ולקבל על כך שכה (דבר זה מסבך במאמר המפרסם של הרבי הרש"ב הנקרא "וידעת", המבוסס על הפסוק אותו לומדים כעת בתנ"א).